

2023. szeptember 12. - **Egy fiatal pszichológus megírta, milyen szituációk vezethetnek ahhoz, hogy valaki később ne bízson önmagában.**

Egy kávézóban ülök, a mellettem lévő asztalnál egy 35 év körüli apuka foglal helyet a 4 éves kislányával, illetve a nagymamával, aki kétségtelenül az apuka anyukája. Teát és édes bucit rendelnek, a felnőttek elmerülten beszélgetnek valamiről. A gyerek ekkor beleiszik a teába, ám az túl meleg, eltolja magától, majd szól a felnőtteknek.

„Túl forró!” – mondja, de nem figyelnek rá, ezért megismétli.

„Túl forró!” – ismétli hangosabban.

„Nem forró, ne találj ki ilyet!” – fordul oda hozzá a nagymama ingerülten. Az apa ekkor megérinti a csészét, próbálna tenni valamit, ám a nagymama eltereli a figyelmét egy kérdéssel. A kislány magára marad a problémájával. Jobb ötlet híján a gyerek megint próbálja magára vonni a figyelmet, ám erre a nagymama nagyon dühös lesz.

„Elég ebből, igyál, nem forró!” – vágja oda neki, majd beszélget is tovább. A kislány ezután lassan szürcsölni kezdi a teát és harap mellé néhány falat bucit. Amikor elindulnak, a nagymama ezt mondja neki:

„Ha így viselkedsz, legközelebb nem hozunk el magunkkal!”

Így tanítják önmaguk elárulására a szülők a gyerekeket a pszichológus szerint

Őszintén szólva most szívesen kifejténém a véleményemet a nagymamáról, de felnőtt emberként tudom, a kislányra kell most figyelniük. Mutatom, mit tanult a fentiekből:

A problémái nem fontosak, ahogyan ő maga sem.

Nem beszélhet a problémáiról hangosan.

Nem kérhet segítséget, mert vagy leszidják vagy figyelmen kívül hagyják. Szóval, ha kérne, csak rosszabb lenne.

Nem bízhat a saját érzeteiben és érzéseiben. Mások mindent jobban tudnak.

A szerettei elfordulhatnak tőle pusztán azért, mert kifejezte, hogy rosszul érzi magát.

Az apja nem fogja sem megvédeni, se kiállni érte.

Az apja gyengébb, mint a nagymama. Ez a hit hatással lesz rá még felnőttként is.

Ez a lista így még mindig nem teljes, de azt gondolom, ahhoz elegendő, hogy megijesszen bennünket egy kicsit. Bár ez a jelenet csak 10 percig tartott, biztos vagyunk benne, hogy sokszor megismétlődik otthon is ebben a családban. A kislánknak pedig elég néhány tucat ismétlés ahhoz, hogy ez a lecke örökre a lelkébe vésődjön.

Sajnos az a helyzet, hogy szinte mindannyian nagyjából így nőttünk fel, valami hasonlóan telt a gyermekkorunk. Ennek a nevelésnek vagyunk az eredményei, csupa olyan személy, aki nem bíz magában, másokat követünk vakon és elnyomjuk az igényeinket, szükségleteinket.

Pszichológusként én már évek óta úgy élek a fentiek miatt, hogy nem agyalom túl a dolgokat. Ha egy helyzetben vagy egy beszélgetésben rosszul érzem magam, akkor nem próbálom

Pszichológus elárulta: ez a legkárosabb szokás a gyereknevelésben (JOY)

Írta: Adminisztrátor

2023. szeptember 12. kedd -

megfejteti, mi ennek az oka, vagy felmenteni a másikat. Egy igazságom van, az, hogy ÉN rosszul érzem magam. Ha pedig ez nekem rossz, teszek ellene és ezt nem kell megmagyaráznom senkinek. A gyermekkori érvénytelenítést tehát határhúzással lehet gyógyítani.